

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ο ΧΕΝΡΥ

ΤΑ ΧΑΜΕΝΑ ΔΩΡΑ

Καν ένα δολλάριο και όγδονταπέντε σέντς! Και ήταν παραμονή της γιορτής του άνδρός της και των δικών της γενεθλίων.

Σωριάστηκε στο κρεβάτι της και αναλύθηκε σε λυγμούς...
 Η Ντέλλα ήταν γυναίκα του Τζιμ Ντίλλιγκαμ Γιοίνκ. Ο Τζιμ έκέρδιζε άλλοτε 30 δολλάρια την εβδομάδα, μα τελευταία λόγω της κρίσεως, κέρδιζε μόνον είκοσι! Μα και τώρα όμως, όπως και πριν, κάθε βράδυ που γυρίζει στην έπιπλωμένη καμαρούλα που την είχαν νοικιάσει προς όκτω σελίνια την εβδομάδα, τον αγκάλιαζε τρυφερά ή γυναικούλα του, ή Ντέλλα και όλα πηγαιναν μα χαρά.

Η Ντέλλα έπαψε να κλαίει και έφτιαξε λίγο τα μάγουλά της με το φτερό της πούδρας. Έπειτα έπηγε στο παράθυρο και κτύπησε θλιμμένη ένα γκρίζο γάτο που τριγύριζε στα κάγκελα της αυλής.

Άκουσε εκεί να φτάνη ή γιορτή του άνδρός της και αυτή να έρχη ένα δολλάριο μόνο και 85 σέντς! Το ποσόν αυτό δεν έφτανε να τώ αγοράσει ούτε το πιο φτηνό δωρό!

Μήνες και μήνες τώρα έβαζε ένα-ένα τα σέντς κατά μέρος, για να συγκεντρώσει αυτό το άσημαντο ποσόν! Με είκοσι όμως δολλάρια την εβδομάδα δεν τα βγάζει δυστυχώς κανείς εύκολα πέρα. Τα έξοδα, όπως συμβαίνει πάντα, ξεπερνούσαν τους ύπολογισμούς της.

Ανάμεσα στα δύο παράθυρα του δωματίου ήταν κρεμασμένους ένας καθρέπτης. Η Ντέλλα έτρεξε ξαφνικά προς αυτόν. Τα μάτια της έλαμπαν, το πρόσωπό της όμως είχε χρώσι σε λίγα δευτερόλεπτα το χρώμα του. Με συγκίνηση τότε έλυσε τα μαλλιά της και τα άφηκε να πέσουν άπάνω στους ώμους της. Πρέπει να σημειωθή τώρα ότι οι σύζυγοι Ντίλλιγκαμ είχαν στη κατοχή τους δύο πράγματα, για τα οποία υπεργοφανεύοντο. Το χρυσό ρολόγι του Τζιμ που άνηκε προηγουμένως στον πατέρα του και στον παπού του, και τα μαλλιά της Ντέλλας.

Αν ή βασίλισσα Σαβιά κατοικούσε στο άπέναντι διαμέρισμα, η Ντέλλα όταν έπλενε τα μαλλιά της και πήγαινε στο παράθυρο για να τα στεγνώσει, ήταν βέβαιη πως αυτά έφταναν για να χάσουν κάθε αξία τα κομμάτια και όλοι οι θησαυροί της βασίλισσας.

Αν πάλι ο βασιλιάς Σολομών καθότανε δίπλα τους με όλα τα πλούτη του σωριασμένα στο διάδρομο θάφτανε να έβγαζε ο Τζιμ το ρολόγι του, δίστανε για να δη την ώρα και τότε ο Σολομών θα έτραβούσε τα γένητα του από απελπισία και ζήλεια.

Τα όμοια λοιπόν μαλλιά της Ντέλλας έπεσαν τριγύρω της κυματιστά, έλαμπαν σαν καταρράχτης χρυσός και έφθασαν ως τα γόνατά της. Τα άνεσηκως βιαστικά και νευρικά, έδιδασε έπειτα λίγο και δύο δάκρυα έκύλισαν κάτω στο χαλί.

Έπειτα έφόρεσε την παλιά μαργόν ζακέτα της και το παλιό καπέλλάκι. Με την ίδια κατόπι λάμψη στα μάτια, κατέβηκε τη σκάλα και βρέθηκε στο δρόμο. Σε λίγο έσταμάτησε έμπρός σ' ένα κατάστημα με την ακόλουθη επιγραφή:

Κυρία Σωφρονία - Αγοράζονται και πωλούνται γυναικεία μαλλιά.

Γρήγορα-γρήγορα η Ντέλλα έμπηξε στο κατάστημα. Την ύποδέχθηκε μα κυρία παχειά και ψυχή.

— Θέλετε ν' αγοράσετε τα μαλλιά μου; τη ρώτησε.

— Ναί, αγοράζω μαλλιά... άπάντησε ή κυρία. Βγάλετε το καπέλό σας κι' άς δούμε τί αξίζουν.

Ο χρυσός καταρράχτης άπόλωθηκε ως το πάτωμα.

— Είκοσι δολλάρια! έλεγε ή κυρία Σωφρονία άφου έπιασε και άνασήκωσε τα μαλλιά με το πεπειραμένο χέρι της.

— Δοστέ μου τα άμέσως.

Βγαίνοντας άπό το κατάστημα ή Ντέλλα με τα είκοσι δολλάρια στη τσέπη της πέρασε δύο ευτυχισμένες ώρες. Είχε ξεχάσει τη δική της περιπέτεια και γύρισε τώρα στα καστήματα άναζητώντας το κατάλληλο δωρό για τον Τζιμ.

Έπί τέλους το βρήκε. Ήταν κατασκευασμένο θάλασε κανείς, έπιτήδες για τον Τζιμ και για κανέναν άλλον. Όμοίό του δεν ύπήρχε σε κανένα άλλο κατάστημα.

Το δωρό αυτό ήταν μα καθένα άπό πλατινα άπλη και έπιβλητική άντάξια για το ρολόγι του Τζιμ. Μόλις την είδε ή Ντέλλα, έλεγε πως ή καθένα αυτή ώφειλε ν' άνήκει στον άντρα της και σε κανέναν άλλον.

Ένα δολλάριο και όγδονταπέντε σέντς! Ναί, αυτή ήταν όλη της ή περιουσία της Ντέλλας! Τά είχε μετρήσει τρεις φορές ως τώρα. Άλλοίμονο όμως! Και τις τρεις φορές έβγήκε τρυφερά ή γυναικούλα του, ή Ντέλλα και όλα πηγαιναν μα χαρά.

νέναν άλλον.

Την άγόρασε 21 δολλάρια και γύρισε στο σπίτι της με 85 σέντς μόνον. Όταν θά φορούσε αυτήν την άλυσίδα ο Τζιμ δεν θά ντριπόταν πειά να κιντάξη την ώρα έμπρός σε όσοδήποτε έλεκτική συντροφιά.

Ω, μα βέβαια, τώρα πειά ο Τζιμ δεν θά έκιντάζε κρυφά την ώρα, δεν θά ντριπότανε για το παλιό πέτινο δέσιμο του ρολογιού του...

Όταν ή Ντέλλα άγύρισε στο σπίτι της ή φρόνησις και το λογικό είχαν κυριαρχήσει. Έπηρεε τα σίδερα του φριζαρίσματος, άναψε το γκάκι κι' άρχισε ένα έργο γιγάντιο άληθινά.

Όλόκληρη σχεδόν ώρα έφριζαρίσε τα μαλλιά της, τα έταχτοποίησε και όταν έτελειώσε έμεινε εύχαριστημένη. Που νά ήξευρε πως το κόψιμο των μαλλιών που ήταν γι' αυτήν μα άθυσία, θά γινόταν ύστερα από λίγα χρόνια ή μεγάλη μόδα της εποχής!

— Άν δεν με σκοτώση ο Τζιμ πριν με κιντάξη δεύτερη φορά, έσύλλογισθηκε, φθηνά θά την γλυτώσω. Δεν ήμπορούσα όμως να κάω διαρροετικά. Με ένα δολλάριο και 85 σέντς δεν ήταν δυνατόν να πάρω κανένα δωρό για τον άντρούλη μου...

Στάς έπίτά το βράδυ ο καφές είχαν έτοιμασθή και το τζάκι ήταν έτοιμο για να ψηθούν ή κοτολέτες.

Ο Τζιμ δεν άργοπορούσε ποτέ. Η Ντέλλα έσφιξε την άλυσίδα στο ένα χέρι και κάθησε στη γωνιά του τραπεζιού κοντά στην πόρτα.

Όταν άκουσε το βήμα του στο σκαλοπάτι έγινε κάτοχη και ψιθύρισε:

— Θεέ μου, άς με βρή ήρωία και με κομμένα μαλλιά!

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο Τζιμ. Ήταν μόλις 22 χρόνων. Έρμυσσε τα δάχτυλά του για να ζεσταθή, γιατί δεν είχε ούτε παλτό, ούτε γάντια.

Μιά στιγμή έμεινε άκίνητος κι' έκιντάζε την Ντέλλα με κάποιαν έκρηξη στα μάτια του, που την έκανε να τρομάξη.

— Άγαπημένο μου Τζιμ, του έλεγε εκείνη τότε, μη κιντάς έτσι. Έκοφα τα μαλλιά μου και τα πούλησα, γιατί μου ήταν άδύνατο να μίν σου κάνω ένα μικρό δωρό στην έορτή σου! Μή φοβάσαι όμως. Τα μαλλιά μου θά μεγαλώσουν γρήγορα πάλι. Πές μου χονθία πολλά, Τζιμ, και άς γίνουμε χαρούμενοι κι' οι δύο μας. Δεν μπορείς να φαντασθής τί δωρό σου κούβω!

— Έκοφες τα μαλλιά σου, ρώτησε ή Τζιμ με ένα τρόπο που φαινόταν σαν να μίν έπίστευε, ότι είχε γίνει.

— Τα έκοφα και τα έπούλησα ναί. Θά μ' αγαπάς βέβαια και με κομμένα τα μαλλιά! Ή ίδια είμαι, έννοια σου!

Ο Τζιμ έβγαλε τότε ένα πακέτο άπ' τη τσέπη του και το έπέταξε πάνω στο τριπέτι.

— Άδσε αυτό το πακέτο, άγαπημένη μου, της έλεγε, και θά καταλάβης γιατί ξεφηνύστηκα τόσο όταν σ' είδα με κομμένα μαλλιά.

Τά άσπρα κι' ευκίνητα δάχτυλα της Ντέλλας έλυσαν τους σπάγγους και άνοιξαν τα χαρτιά του περιτυλίγματος...

Άμέσως την έπιασε μα τρολλή χαρά. Σε λίγο όμως της ήρθαν ύστερικά δάκρυα και λυγμοί.

Μέσα στο κουτί που είχε φέρει ο Τζιμ βρισκότουσαν ή πλούσιες χτένες και τα χτενάκια που είχε θανμάσει άλλοτε ή Ντέλλα σε μα άποθήκη του Μπροντγουάη, ή ώμοιες χτένες άπό ύληθινό δστρακο χελώνας, γαρινωμένο με μαριλλάνια.

Ήθερε πως ή χτένες αυτές ήσαν άκαψές και τις είχαν έπιθυμεί άπλώς, χωρίς την παρμηκή έλπίδα πως θά μπορούσε να την άποκτήσει μα μέρα. Και τώρα που τις είχε έκει έμπρός της, τα μαλλιά όμως που θά στολίζαν δεν ύπηρχαν πειά!

Τις έσφιξε στην καρδιά της και μπόρεσε έπί τέλους ν' άνασηκώση τα γεμάτα δάκρυα μάτια της και να πη με χαιούγελο:

— Τα μαλλιά μου θά μεγαλώσουν γρήγορα Τζιμ! Έννοια σου! Και έπειδή αυτός δεν είχε δι' άκόμη το δωρό της, άνοιξε την παλάμη της και του το έδειξε.

Τό πολύτιμο μέταλλο έλαμπε σαν να ήταν άκτινοβολία της φλογερής της ψυχής.

— Δεν είχε ώμοιο Τζιμ; γύρισε σε όλα τί καστήματα, ως στου να μπόρεσω να το άνακαλώσω... Θά κιντάς τώρα την ώρα έκαστο φορές την ήμέρα. Δώσε μου το ρολόγι σου να τώ κρεμάσω την άλυσίδα.

Άντι να ύπακοήση όμως ο Τζιμ, έπεσε στο κρεβάτι, έδεσε τα χέρια του πίσω άπ' το κεφάλι και χαιούγελεσε.

— Ντέλλα, έλεγε έπειτα, άς βάλουμε κατά μέρος τα δωρά για τίς γιορτές μας κι' άς τ' άφήσουμε να ήσυχάσων κάμποσο καιρό. Το ρολόγι μου το έπούλησα κι' έγώ θά ν' αγοράσω τις χτένες... Έλα τώρα, βάλε τις κοτολέτες στη φωτιά.

